

EEN VERGETEN TUIN

Han Berghs

EEN VERGETEN TUIN

De andere wereld van Gerrit en Marie

Met illustraties van Chrys Steegmans

Inhoud

Voorwoord	3
1. Gerrit en Marie	4
2. Popmuziek	11
3. Muzikaal talent	16
4. De journalist	21
5. Soms moet je ingrijpen	26
6. Lentekriebels	31
7. Reuzenmieren	36
8. Een bijzonder paar	41
9. Het museum	48
10. Mopper Mol	54
11. De klepkooi	59
12. Dansende bijen	63
13. Het parlement	67
14. De oude man	73
Over de auteur en de illustrator	78
Colofon	79

Voorwoord

Verhalen vertellen, is een van de oudste en beste manieren om een boodschap over te brengen. Dat is wat ik probeer te doen in dit educatieve kinder- en voorleesboek: 'EEN VERGETEN TUIN, de andere wereld van Gerrit en Marie', geschikt voor kinderen van 7 tot 10 jaar (M6 tot AVI-plus).

Veertien grappige verhalen, waarin dieren en twee grottenmensjes de hoofdrol spelen waar het gaat om de natuur en een natuurlijk gezond leven. Maar ook over het moeilijk kunnen accepteren van de voedselketen: eten en gegeten worden...

Verhalen en avonturen, educatief en met humor. De leuke tekeningen zijn van Chrys Steegmans, beeldend kunstenaar en natuur ambassadeur.

Han Berghs

1. Gerrit en Marie

Gerrit en Marie zijn gewone namen. Niets bijzonders. Het zouden je oom en tante kunnen zijn. Of misschien heb je wel eens gehoord van Gerrit en Marie, die samen een boerderij in Arcen¹ hadden. Maar de Gerrit en Marie van dit boek zijn heel speciaal. Het zijn kleine mensjes, *grottenmensjes*. Ze zijn ongeveer 10 cm lang. De mannetjes noemen zichzelf grottenmennekes en de vrouwtjes, grottenwifkes.

Gerrit is al heel oud. Hij is een van de laatste, nog levende grottenmennekes in Maastricht. Hij woont in een omgekeerde bloempot onder een grote dennenboom in de achtertuin van een oud huis. In dat huis wonen oude mensen. Ze komen niet meer zo vaak in de tuin, en zeker niet in het achterste deel van de tuin, waar de dennenboom staat. Vroeger woonde Gerrit in de mergelgrotten van het grote bos, bij de andere grottenmensjes. Hij werd Gerrit Fluiteguit genoemd, omdat hij altijd op zijn zelfgemaakte fluit aan het spelen was. Het was heel gezellig in het bos en in de grotten, totdat de mensen hadden ontdekt, dat er in de grond onder de bomen mergel was te vinden. Daar konden ze cement van maken. Met het cement werden stenen aan elkaar gemetseld, en zo huizen gebouwd.

Ja, de mensen moeten natuurlijk ook ergens wonen, dat snappen we wel, maar om de mergel uit de grond te halen, moesten heel veel bomen worden omgehakt, en ook de mergelgrotten waar de grottenmensjes in woonden, moesten worden gesloopt.

Toen op een dag, heel vroeg in de morgen, de mensen met motorzagen en graafmachines het bos en de grotten begonnen kapot te maken, heeft Gerrit snel zijn fluitje en wat kleren gepakt, en is gevlucht.

1 Zie ook: De Herbergierster van Arcen, 2017, Han Berghs.

Heel lang loopt hij langs de Maas, totdat hij aan de rand van de stad Maastricht, een oud huis ziet staan. Om de tuin van het huis staat een hoge muur. Voorzichtig klimt hij op de muur en laat zich aan de andere kant van de muur op een tak weer naar beneden glijden. Daar ziet hij de grote dennenboom staan. Onder de boom liggen een paar lege bloempotten. De grootste bloempot staat omgekeerd vlak tegen de boom aan.

'Geweldig!' zegt Gerrit, 'dat wordt mijn nieuwe huis!'

Gerrit woont nu al jaren in die bloempot in de achtertuin. Af en toe gaat hij terug naar het afgegraven bos, en bezoekt hij een enkele grottenmensjes. Ze wonen in de grotten onder een klein stukje bos, dat nog is overgebleven, achter een oud huisje. De meeste andere grottenmensjes zijn naar België gevlucht. Hij wordt altijd een beetje verdrietig als hij ziet, dat het grote bos helemaal weg is. En dat er van de grotten alleen een grote kuil is overgebleven.

Gelukkig woont Gerrit graag in de achtertuin van het huis in de stad. Hij kent alle dieren die er leven. Het zijn vrienden van hem geworden. Elke avond pakt hij zijn fluitje, en speelt hij alle liedjes van de vogels. De oude mensen in het huis merken niet, dat Gerrit er is komen wonen. De oude man zegt op een dag wel tegen zijn vrouw: 'Er is een nieuwe vogel in onze tuin, hij zingt prachtig, en doet alle andere vogels na.'

'Laat hem vooral met rust. Ga jij maar piano spelen, dat is goed tegen je stijve vingers...'

Op een mooie avond aan het begin van de zomer, als Gerrit weer vrolijk aan het fluiten is, staat ineens Marie voor zijn neus. Marie is zijn kleindochter, een jong grottenwifke, die met Jaza en Siri in een mergelgrot woont, onder het overgebleven stukje bos, buiten de stad.

'Allemachtig Marie, waar kom jij vandaan?'

'Van over de muur natuurlijk. Ik hoorde je fluiten, en toen wist ik het, daar woont opa Gerrit Fluiteguit! Ik heb nu vakantie, en als je het goed vindt, kom ik een tijdje bij je logeren.'

'Dat is heel leuk! Ik zal nog een bloempot omkeren, dan kun je daar zolang in wonen. In je eigen huisje.'

'Ik help wel even,' zegt Marie, en samen keren ze een rode bloempot om, en graven een kuiltje onder de rand van de omgekeerde bloempot, zodat er een ingang ontstaat.

'Je zult wel honger hebben,' zegt Gerrit.

'Altijd...'

Samen eten ze wat noten en kersen, die Gerrit in zijn huisje heeft liggen. Marie vertelt van Jaza en Siri, die het goed vinden dat Marie deze zomer op ontdekkingsstocht gaat. Ze is nog jong, en moet nog van alles leren. Ze wil later schrijver worden.

'Begin eerst maar eens bij opa Gerrit,' had Jaza gezegd, 'hij woont in een achtertuin van een groot oud huis. Van dieren en planten weet hij alles. En ook van mensen. Het zijn volgens hem een soort dieren, die nog niet goed weten, hoe ze gezond kunnen leven, zonder alles kapot te maken...'

'En hou een dagboek bij,' zei Siri ook nog, 'dan kun je er later misschien gebruik van maken, als je een boek wilt schrijven.'

'Dat is een heel goed idee,' zegt Gerrit, 'zo kun je alles gemakkelijk onthouden, en ben je meteen ook het schrijven aan het oefenen.'

'Ja, telkens als mij iets opvalt, schrijf ik het op. Meestal doe ik dat voor ik ga slapen, of 's morgens vroeg, meteen als ik wakker word. Dan denk ik even na, over wat er die dag zoal is gebeurd. De belangrijkste en leukste dingen van de dag schrijf ik op. Ik heb het boekje altijd bij me.'

Trots haalt ze het opschrijfboekje uit haar broekzak, en laat het Gerrit zien.

'Prachtig! Dan moeten we wel de tijd dat je hier bent, goed gebruiken. Hopelijk beleven we samen nog een paar leuke avonturen.'